Ч. 37 (13.276). Львів, четвер 16. лютого 1933. Poczłowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло". Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічно	15·00 „
Піврічно	30·00 „
Річно	60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

„Горде відокремлення".

Проти державного бюджету ціла польська й не польська опозиція. — ППС проти польського рекрута. — Знаменні заяви представників усіх народів у Польщі. — Задивлення у власну силу та легковаження усіх інших сил.

Львів, 14. лютого 1933.

Вчора, в дні „щасливої" 13-ки Польща пережила подію, яка серед гамору щоденних турбот за речі малі та в тишині блаженної безтурботности у справах великих пролунає мабуть безшумно, та яка проте є надзвичайно симптоматичним явищем для цілої внутрішньої ситуації Польщі. Якщо навіть володіючий нині у Польщі табор перейде над цим явищем до денного порядку, задивлений у власну силу та нехтуючий усякою іншою силою, то всеж факт остане фактом, що після 6-ти літ правління т. зв. „післятравневий табор" зумів змобілізувати проти себе буквально всіх і вся, що лише стоять поза ним, і то простягнути ту мобілізацію навіть на ті площини, які досі були ще єдиними площинами обєднання польських патріотичних груп.

Ще пять літ тому голосувати в соймі проти державного бюджету це значило наразитися на закид протидержавної акції. Нічого й казати, що негативне становище до закону про щорічний набір рекрута було патентом на державну зраду. За тих кілька літ перейшла в польському політ. громадянстві основна ревізія поглядів на методи легальної політичної боротьби. Люди навчилися теж дещо краще розуміти, що таке парляментаризм і які можливости опозиційної боротьби на парляментарному терені. Як звичайно — зрозуміння цих правд прийшло для наших сусідів запізно, коли вже сам парляментаризм став фікцією і коли все, що діється у польському парляменті, втратило практичне значіння. Нині можна там лише „плятонічно", навіть без теоретичних виглядів на реальний успіх, демонструвати. Але добре бодай, що польська опозиція дійшла до зрозуміння свого доброго права до демонстрації і до свідомости, що нічого їй у створеній ситуації не залишається як лише демонстрація.

Таку могутню демонстрацію бачив польський сойм саме вчора. Всі польські клюби від ендеції, через хадецію, НПР та людовців усіх мастей до ППС і комуністів включно, плюс усі непольські незалежні національні репрезентації, себто українці, німці, жиди й білоруси, всі вони неорганізованим спільним фронтом голосували проти урядового проєкту державного бюджету, який „перейшов" виключно голосами одної урядової „безпартійної партії" ББ, плюс 4 голоси проурядових сецесіоністів з Людового Клюбу. Додаймо, що цей новоухвалений на 1933-34 рік бюджет виказує офіціяльний дефіцит 400 міліонів золотих (при двох міліярдах 400 міліонів видатків), при чому всім згори відомо, що цей дефіцит буде безумовно більший — то бачимо, що радість з приводу надачі державі *такого* бюджету в *такий* спосіб може бути справді дуже маленька і дуже мало щира. Вже як додаток до тої приємности прийшло на пополудневім засіданні голосування над законопроєктом про рекрута на 1933 рік. Ендеки і жиди (!) голосували ще за цим законопроєктом для демонстрації свого державницького становища: але вже без сумніву державницька ППС не вважала для себе можливим дати цьому урядові хочби навіть рекрута! Таким робом ми мали вчора перший в історії відродженої Польщі випадок, коли два найважніші для кожної держави щорічні закони — бюджет і рекрут — переходять не завдяки добровільним голосам незалежного народнього представництва, лише завдяки штучно зліпленій одній урядовій групі, що підносить автоматично руки по наказу згори, без огляду на важність, потребу і зміст закону!

Всі до одного польські й непольські клюби голосували проти бюджету з мотивів політичних. Навіть речник ендеції, яка завжди підкреслює своє „ділове" становище, особливож у справах скарбових, заявив виразно, що „Клюб Народови голосуватиме проти бюджету з причин однаково річевих як і політичних". Голова парл. клюбу обєднаних польських селянських партій мотивував своє негативне становище аргументом, що „бюджет є одним великим диспозиційним фондом" та що „уряд спирається на поліції і фізичній силі". Голова соціялістичних парляментаристів пояснив їх рішення голосувати проти бюджету бажанням „висловити своє засадниче становище до ситуації в краю і санаційної системи правління", якої „символом став міністр Міхаловський". Навіть представник Жидівського Кола, ультральояльний пос. Тон, заявив у спільному імені і п. Ґрінбавма і п. Розмаріна, що мусять голосувати проти бюджету тому, що „жидівське населення доведене вже до безодної розпуки..."

Парляментарний Клюб ББ ще в 1928 році вступив на шлях тактики „гордого відокремлення". Зусилля Клюбу ББ найшло чудову підтримку у діяльности уряду і ось вчора завершилось повним „успіхом". Відокремлення справді блискуче. Не знаємо тільки, чи нинішнє внутрішнє і міжнароднє положення Польщі обєктивно дозволяє її урядові та його парляментарній експозитурі на „спленДід айзолейшен". Здавалося, що прихід до влади в Німеччині Гітлера, який казав усім польським розпорошеним таборам інстинктовно шукати спільної плятформи, скаже теж урядові не лише лякати своїх противників Гітлером, але й настільки змінити курс внутрішньої політики, щоби справді найти сильнішу підмогу у кращих внутрішніх відносинах. Ця надія деяких польських опозиційних політиків не здійснилася. Нічого й казати, що польський уряд не вважає, видно, своєї міжнародньої ситуації настільки складною, щоби залежало йому бодай на мінімальній поправі чужонаціональних громадян польської держави. Знаменитим висловом таких урядових поглядів щодо повної безвартности настроїв і становища міліонів українського населення, знаменитим висловом подиву гідного урядового оптимізму щодо ситуації польської держави — є саме бюджет, ухвалений вчора голосами ББ. Те легковаження і той оптимізм були цілком оправдані, якби не маленьке „але": його насуває знання пречисленних прецедентів із всесвітньої історії, які з ґрунту обезцінили односторонній культ власної сили та викинення із політичної калькуляції усіх сил чужих. Новий бюджет ударив знову по нас, українцях. Але не думаємо, щоби якийнебудь удар міг зовсім зліквідувати нас, як силу, з якою не варта і не треба рахуватися — як довго ми істнуємо на світі..

*

ЗАЯВА УКРАЇНСЬКОЇ ПАРЛЯМЕНТАРНОЇ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ ПЕРЕД 3-ІМ ГОЛОСУВАННЯМ НАД БЮДЖЕТОМ

В імені Української Парляментарної Репрезентації **пос. О. Луцький** заявив — у короткому змісті — таке:

В цілому бюджеті на українські ціли фігурує тільки одна єдина позиція 90.000 зол. на Український Науковий Інститут і то у Варшаві. Інші позиції не доходять до освітніх і господарських українських організацій. Вже того самого досить, щоби Український Клюб протиставився бюджетові. Але річ іде ще про довіря до цілої політики уряду. Наш нарід ще нині, у XX. ст., не вважаючи на свій могутній розвиток мусить боротися за рідний національний характер нар. школи. Наші середні школи нищать нам, а наші освітні організації систематично закривають, особливо на Волині. Ніякий нарід не має права тривко панувати над іншим народом і спихати його вділ. Проти нас стосують виїмкові суди, а почуття правовости щораз більше щезає. Масовими кримінальними процесами і вішанням панове не заступите здорової внутрішньої політики. Наші діти привикли вже до того, щоби носити своїм батькам і братам обіди до криміналів. До таких річей ми досі не були призвичаєні... Домагаємося земельної реформи, яка скріпила би варстати праці українських селян.. Пан міністр внутр. справ хоче зачинити українську проблему в рамцях особистої безпеки. Це не вдасться...

Протестуємо проти органів того міністерства, пройнятих шпигунською і провокаційною акцією на українській території. У закордонній політиці не захоплюємося разом з панами пактом неагресії з більшовиками, бо він закріплює риську лінію. Цей пакт зовсім не свідчить про те, наче би Польща і її значіння пішли вгору. Точка тяжести перенеслася до Берліна... Протестуємо проти того, що Польща не виконує своїх міжнародніх зобовязань щодо автономії українських земель та українського університету. У цих умовинах не може бути мови про нормальні відносини. Поняття рівности і свободи у практичній політиці супроти нас зовсім щезло. Вправді чуємо від часу до часу сентиментальні голоси про Велику Україну, однак не можемо забути того, що міліонові маси, які живуть у цій державі, не можуть мати ніяких прав, лише самі обовязки. Навіть колиб усе було виконане, що панове обіцюють нам, то це був би чобіт надто тісний на нашу ногу, і то лише ногу одну, а ми хочемо обома ногами ступати власною дорогою!...

Тому голосувати будемо проти бюджету

Анґлія зміцнює воєнну фльоту.

Як повідомляє „Дейлі Телеграф", англійський уряд приступить в найближчому часі до значного зміцнення своєї воєнної фльоти, якщо женевська розбройна конференція не доведе до видатного та загального розброєння на морі. А що на те в Женеві не заноситься, уряд виготовляє вже плян відбудови англійської морської сили. Дуже неправдоподібне, щоби В. Британія відновила в 1936 р. морські умови в теперішній формі. Досвід показав, що ті умови не даються погодити з вдержанням безпеки для англійської морської торговлі та комунікації в нутрі імперії. Від часу умови у Вашингтоні в 1922 р. англійська фльота впала до рівня другорядної морської сили. В нинішну пору Анґлія є на морі слабша ніж колинебудь за останніх 150 років

Англійська петиція в українській справі.

Запит до Союзу Народів: „Чи Польща стратила права до Східної Галичини через недотримання міжнародніх зобовязань?"

Дня 5. жовтня м. р. внесли англійські парламентаристи (та інші визначні англійські громадяни) петицію до Союзу Народів в справі української меншини в Польщі. В петиції поставлено запит до Союзу Народів, чи тому, що Польща не виповнила зобовязань, які прийняла перед представниками Антанти (Радив Амбасадорів), чи втратила вона права до Східної Галичини?

Меншинний відділ при Союзі Народів розглядав петицію і вкінці вирішив, що вона переступає межі меншинних справ і тому не відповідає першій вимозі, щоб їх прийняти. Бо щоби петицію прийняти, то вона „мусить торкатися охорони меншин, як це зазначено у договорах."

Довідуємося, що з англійських парляментарних кол вислано на днях до Секретаріяту Союзу Народів обширну відповідь у тій справі. У ній кажеться, що коли Секретаріят уважає, що петиція переступає межі, зясовані в меншинних договорах, то це хіба тому, що

„правдоподібно поняття „договори", у першій точці (а), припоровлюється тільки до договорів, конференцій та рішень, які мають за ціль охорону меншин, що входять під поруку Союзу Народів та що рішення Ради Амбасадорів з дня 15. березня 1923 року не підпадає під ту категорію.

„Ті, що підписали петицію є певними, що рішення Ради Амбасадорів мусить також підпадати під поняття тих договорів, про які говориться під точкою (а), бо в противному разі ніодна з петицій, які досі були зголошені меншинами зі Східної Галичини та які були прийняті, не виповнялиб вимог прийняття. Перед цим вирішенням (Ради Амбасадорів) населення Східної Галичини не мало змоги висилати петицій до Союзу Народів і прохати охорони на підставі меншинного договору, підписаного Польщею, а це з тої причини, що не находилося у межах польської держави. Наприклад, 13. вересня 1922 року заступництво Східної Галичини внесло до Ради Союзу Народів петицію, а Союз передав її Раді Амбасадорів. Рішення Ради Амбасадорів — якого Рада Союзу Народів жадала від представників держав Антанти — є саме тим, що поставило населення Східної Галичини в межі Польщі, під подвійною гарантією права автономії та користання з прав меншинного договору, підписаного Польщею 1919 р. Ці дві умовини, звязані разом, творять ту міжнародню підставу, яка надає їм право користуватися в Польщі правами меншини".

Одночасно довідуємося також, що ще багато інших визначних англійських громадян додатково вислало свої підписи до згаданої петиції. (Укбюро, Льондон).

світи. Як виходило би зі статуту, то і ми повинні би мати в них своїх представників, з огляду на окреме віроісповідання, на окремі наукові, освітні та вчительські установи, обеднання та фахових знавців шкільництва. Тимчасом наскільки нам відомо з українців ніхто не засідає в цих органах, бо хіба митрополита Діонізія, якого членом Ради, до наших представників зачислити годі.

Може наша Парляментарна Репрезентація та заінтересовані установи захотять спитатись, чи можемо користати зі своїх прав там, де рішають про наші справи. **Д. К.**

Що сказав Гітлер.

БЕРЛІН. 14. II. ПАТ. Бюро Вольфа комунікує: В розмові з плк. Етертоном як представником „Дейлі Мейл" канцлер Гітлер зясував своє становище в справі розброєння. На запит, що думає про версайський трактат, Гітлер відповів: Версайський трактат є нещастям не тільки для Німеччини, але й для інших народів. Нещастя, коли на віки мав би залишитися поділ світа на переможців і переможених. Цей поділ підкопує довіря між народами, а це з черги переноситься на господарську ділянку, чим версайський трактат зробив світові найгіршу прислугу. Що торкається поправок у цьому схибленому трактаті, то ми поборюємо всі ріжниці, які він утворив між народами. Після війни можна якийсь час ділити світ на переможців і переможених, але на такім поділі ніяк не можна оперти будови світа. Думаю, що не тільки Німеччина домагається ревізії версайського трактату, але що колись зажадає того цілий світ. Ту несправедливість версайського трактату треба безумовно направити.

На запит, що думає про становище, яке заняла супроти цього домагання Франція, Гітлер відповів, що покищо все ще має надію, що й у Парижі прийдуть до зрозуміння, що постанови версайського трактату не дадуться вдержати. В справі французьких зброєнь Гітлер заявив: Думаю, що не тільки у нас, але й в інших державах викликує здивування факт, що Франція розпоряджає такими великими сумами, з якими мабуть сама не знає, що робити. Домагаємось, щоби істнування кожного народу було обезпечене так,

„Państwowa Rada Oświecenia Publicznego". „Państwowa Komisja Oświaty Zawodowej".

Це два нові органи міністра освіти введені ним на основі закону з червня 1920 р. про тимчасовий устрій шкільної влади.

Перша з них є органом, що має висказувати міністрові освіти свою думку про справи виховання і освіти на основі переданих їй до розгляду питань і проєктів, що торкаються організації освіти і прилюдного виховання. Предсідником Ради є міністр освіти, а членами побіч урядовців: віцеміністра, директорів департаментів і кураторів є представник з вибору шкільних окружних рад, яких чергу участи у Раді означить міністр, 5 представників віроісповідань запрошених міністром, 4 представників учительства народних шкіл, по 3 середніх загально-освітніх фахових, делегованих учительськими обєднаннями запрошеними міністром, представник Польської Академії Наук, 4 ректорів високих шкіл в черзі означеній міністром, 3 представників 3 освітніх товариств запрошених міністром, 8 знавців освіти і виховання, делегат „гарцерства", центрального комітету до справ сільської молоді і по 3 представники хліборобських, торговельно-пром. палат та артистичних обеднань, делегат державного Інституту фізичного виховання і головної лікарської палати.

Крім цього міністр запрошує на членів Ради предсідників освітніх комісій сойму і сенату, або членів комісій. Обовязки членів є почесні, тільки замісцеві дістають зворот коштів і дієти.

Каденція Ради триває 3 роки. Комісія фахового шкільництва є дорадним органом міністра освіти в справах фахового навчання і виховання. Її роля висловлювати свої думки та давати почин у справах навчання і фахового виховання. Предсідником є директор департаменту фахових шкіл. Комісія має 4 секції: промислову, торговельну, хліборобську і домашнього господарства та служби. Вона складається з урядовців визначених міністром і представників заінтересованих міністерств, і з запрошених міністром представників промислово-господарських кол, знавців і учителів фахового шкільництва і представників господарського самоврядування та суспільно-просвітніх установ. Міністр може теж запрошувати до нарад спеціялістів від поодиноких питань.

Так виглядають дорадчі органи міністра о-

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 16. ЛЮТОГО 1933.

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

„МОЛОДА МУЗА".

(З нагоди свята Б. Лепкого у Львові.)

Завдяки ювилейним роковинам Лепкого, члени „Молодої Музи" можуть зійдуться нині вперше від вибуху війни довкола одного стола 18 літ. Неодин, глянувши на давнього друга, скаже: „Знаєш, ти сильно змінився"... А той відповість з усмішкою: „Щож? літа".

24. лютого 1906 р.: 1-е число „Світу" літературно-заукового (!) двотижневика. Найближчий штаб співробітників: Бирчак, Карманський, Лепкий, Луцький, Пачовський, Твердохліб, Чарнецький, Яцків. Їхне мистецьке „вірую"? У редакційній програмі „Наше слово" ніодного натяку на напрямок, методи праці, боротьбу літературних течій. А тільки: „Від злиднів і турботних дисонансів, най веде нас „Світ" на сонячні левади, запашні ниви, — в світ нових, злотих зір'"

Так промовляє молодість усякого віку та всякого напрямку. „З бадьорістю молодечою, з сильною вірою в неперечну потребу нової літературної часописи..." В усіх приватних дискусіях була одна спільна магічна формула: „мистецтво для мистецтва". Це значило: — Геть із дотеперішнім вузьким суспільницьким реалізмом! Орієнтація на европейську „модерну"! З одного боку віяло дужим вітром від Києва, з другого від Кракова. Можливе, що те, що оповідав Лепкий про постійні товариські сходини „Молодої Польщі" у краківській каварні заохотило наших львівських письменників створити собі Парнас серед хмар тютюневого диму та серед хвиль чорної кави.

Модерна література, мистецтво для мистецтва, революція — кожний розумів на по свому. Бирчак був 100-відсотковий побутовець давньої школи, Карманський мав своє наболіле мелянхолійне серце, Лепкий ніколи не був модерністом і оспівував власну тугу, Луцький лірично зітхав, Пачовський єднав Гайнівську еротику з патріотичними апострофами, Твердохліб підглядав чужих штудерних поетів, Чарнецький передавав чар богемічного життя, Яцків сидів у сатаністичній символіці.

Всі ненавиділи суспільницькі гасла, що нагадували їм політику. Хто повірив би тоді, що саме ця політика стане згодом для більшости із них життєвою трагедією? Адже тільки Лепкий пише ще нині як за давніх літ і тільки Луцький узяв щасливо розвід із Полімнією для Каліопи. Всі інші, що кинулись на бурхливі води суспільного життя не вміючи плавати потонули або бодай воду у рот набрали.

Цеж були тільки поети, що вміли жити тільки образами власної уяви. Вони почували себе найкраще у „Централці" за кавою, коли гадку гадали, як видати чергову книжку без видавців (яких не було) і без грошей (яких було ще менше). Із горя йшли часом на „каменярку" за з грейцарі; траплялось велике свято, коли хтось платив усім тодішню амброзію: „чорну індію" — смоляну поливівку. Клопіт був із брудними ковніриками, написаними листами без марки, із кожним 1-им кожного місяця і з черговими днями.

Та коли розмова сходила на книжки, на власні заміреня або чужі, що ставали подією дня, Бирчак, Карманський і Пачовський забували, що мають на голові „професорський" іспит, Яцків, що має завтра „Дністер" і Чарнецький бюро у „Краєвім виділі", Луцький красномовно переконував, якби вже був послом, Лепкий розбуджував святочний настрій, згадуючи імена Пшибишевського, Виспянського Тетмаєра.

Неабиякою подією були у цьому гурті перші збірки Олеся та Філянського, нові оповідання Коцюбинського та Винниченка, кожна замітніша поява польської літератури, що тоді кипіла від талантів. „Молода Муза" не була ні свідомим ні одноцільним напрямком однодумців, що боронять одного мистецького ідеалу або точно означених літературних форм. Та блимала в її атмосфері іскра інколи важніша від програм і гасел: потреба якнайживіших взаємин із двома джерелами, без яких потік галицької літератури висихає і тхне як саджавка. Ці джерела — літературний рух на Великій Україні і в Европі.

Чи істнує нині серед галицьких письменників така потреба? Чи маємо який гурт обєднаний захопленням для літератури, надиханий її подувами, гурт для якого нові книжки ставали би такою самою подією дня, як для політиків зміна кабінету або для загалу нова сензаційна фільма?

Члени „Молодої Музи" не мали ніякої програми, не казали про ніякі шляхи, якими можна відродити націю — вони сповідались із власних духових знемог і давали тихі, скромні, довго виношені книжки. Літературна кріза, яку вони відчували вже тоді, в останніх роках праці Франка, зростала з кожним роком і тягнеться до нині. І коли порівняти нинішній стан галицької літератури з тодішнім, вразить одна величезна ріжниця: ті буцім-то декаденти, зі здоровими нервами вважали себе недужими, пацієнтами, що шукають у літературі ліку. Наше нинішнє покоління молодих письменників це здебільша кандидати на лікарів, які хотять оздоровлювати суспільність, нарід, навіть людство. Замість шукати ліку для себе, вони самі пишуть рецепти для всіх, як лікарі з „Каси хорих".

Возьміть деякі книжки членів „Молодої Музи" і нинішні і коли Ви справді здорові, затужите за невпастенічними передвоєнної доби.

як цього вимагає його положення супроти сил, що його окружають. Ми теж маємо трактатове запевнення в актах Союзу Народів. Такого стану, як тепер, в історії ще не було. Навіть в 1914 р. тодішні аліянти, що зробили союз проти французького імперіялізму та спроби накинути Европі диктатуру Франції, зломили вправді Наполеона, але ніхто із них не виступив з домаганням, щоби Францію вважати раз на все покованою та позбавляти її всяких прав.

На запит щодо польського коридору, канц. Гітлер заявив, що тут зроблено німецькому народові велику несправедливість.

Щодо комунізму заявив, що в цьому випадку він має діло не з загарничною державою, але з явищем розкладу, яке інтересує його як німецька внутрішньо-політична проблема. Канцлер думає, що комунізм у Німеччині треба безумовно знищити, оскільки німецький нарід має запевнити собі спокійний розвиток.

Подаючи цю розмову, бюро Вольфа заявляє, що це властивий зміст енунціяції, яку подав перед кількома днями „Сандей Експрес".

Кадри праці в Німеччині.

БЕРЛІН, 14. II. ПАТ. Міністр внутрішніх справ оголосив розпорядок, на основі якого учні, що кінчать середні школи, можуть на вакації зголошуватися до кадрів праці на піврічну службу. Чотири місяці будуть заняті в кадрах праці, а два місяці спортами під відкритим небом. Кошти удержання й омундурування платить державний скарб. До кадрів праці можуть зголошуватися також дівчата.

—o—

Українська дитина — найгарніша.

У Москві на днях уладили були конкурс краси. Жюрі фаховців шукало споміж багато дітей з усіх кінців СРСР найгарнішої дитини. Першу ціну одержала 6-літня дівчинка, Людмила Оцуп, дочка українського селянина. Після виборів усі подивляли цю дівчинку, полишили в Москві й заанґажували до кількох фільм.

—o—

Бандити зловили міліонера.

ЛЬОНДОН, 14. II. ПАТ. Льондонська преса повідомляє про новий бандитський подвиг в Америці, що нагадує відому подію зі сином Ліндберга. Одного з його приятелів, міліонера з Колюрейдо, Чарльса Бачера, зловили вчора бандити, домагаючись одночасно 40 тисяч долярів окупу. Вхопили його в часі, коли отвирав ґараж у Денвер, щоби примістити там свій самохід. В тій хвилині приступило до нього двох людей з револьверами. Жінка Бачера, що сиділа в самоході, благала його, щоби не відмовляв домаганню бандитів, боячись за його життя. Бандити зложили на руки жінки лист, заадресований до батька Бачера, відомого теж міліонера. В листі подані вказівки, як зложити окуп. Бандити зазначили притім, що дитина Ліндберґа була би жила ще досі, якби окуп був зложений на час. Зачувати, що батько Бачера готов зложити окуп.

Бандити повезли свою жертву в глибину недоступних гір, де находяться гнізда пачкарів. Поліція пустилася за ними в погоню.

—o—

Комуністична централя в Америці.

Поліція в Детройт викрила комуністичну централю, де найшла багато нелеґальної літератури та компромітуючого матеріялу. Між іншим найшли подрібні інструкції з Москви в справі викликання масового страйку в американськім автомобільнім промислі. Арештовано двох провідників тієї централі та одну жінку.

—o—

37-годинне засідання.

ПАРИЖ, 14. II. ПАТ. Палата депутованих приняла фінансовий проєкт уряду. Голосувало за ним 356 послів, проти нього 215. Дискусія, що розпочалася в неділю в год. 3.30 попол., скінчилася в понеділок в год. 10.15 вечором. Посли кажуть, що це найдовше засідання парляменту, яке памятають. Тревало 37 год. 15 мінут без перерви. Такі довгі засідання були ще за часів великої революції.

Поляки не вибирають до райхстаґу.

БЕРЛІН, 14. II. ПАТ. Появилася відозва польського виборчого комітету. Відозва стверджує, що вимога, щоби 60.000 поляків зголосило виборчу листу до райхстаґу, замкнула полякам доступ до голосування на власну листу, тому польські організації рішили не брати взагалі участи у виборах.

Хто не платить за часопис, підриває рідну пресу.

Французько-польське поріжнення на конференції розброєння.

„Ноє Цірехер Цтг." пише про конференцію розброєння: „Конференція стоїть на зворотній точці, коли не попала загалом у сліпу вулицю. Виявилося, що дійсні та уроєні перешкоди, які повстали би при обговорюванні французьких предложень, булиб занадто великим обтяженням для стомленої конференції. Польща побоюється наприклад, що французи, бажаючи врятувати можливо більше зі свого пляну, моглиб піти за далеко назустріч німцям дотично ревізії мирового договору. Зрештою польська делеґація не має найменшого довіря до орґанізації мира, в якій бере участь Німеччина Гітлера.

Бюро конференції буде певно старатися скоординувати можливо скорше пляни та предложення, мабуть на основі анґлійської програми праць. Правдоподібно поляки, як натякнула їх делеґація, зроблять предложення виробити обмежену конвенцію з іще більш обмеженим розброєнням. Польща не хоче більше ховатися за формулою „Забезпечення — розброєння"; вона просто відкидає думку про „орґанізацію мира" та шукає якоїсь тактики, аби перешкодити Німеччині знов озброюватися. Це буде мабуть найтяжче завдання, яке ще лишається конференції".

(Укр. Бюро в Жен.)

Робітничий фронт при виборах до райхстаґу.

В Берліні оголошено відозви з підписами діячів лівих і пацифістичних орґанізацій, що закликають соціялдемократів і комуністів створити спільний робітничий фронт. Відозву підписав теж відомий письменник Генрик Ман. Зате заатакувала його гостро націоналістична преса, домагаючись, щоб його зложити зі становища голови пруської академії літератури.

Справа церковної площі у Замарстинові.

Одним із добре знаних передмість Львова є Замарстинів. Назву цю мають великі підміські простори, що розкинулись по обох сторонах Полтви. Ці простори надав містові Казимир Великий по занятті Галичини в 1340 р. Назву свою одержав Замарстинів від славної богатої міщанської родини Зоммерштайнів. Замарстинів замешкалий великоміським пролетаріятом. Він має коло 3 тисячі душ греко-католицького обряду. Вірні ці розділені між двома сусідніми парохіями, а саме часть їх належить до гр.-кат. парохії у Голоску, а часть до львівської гр.-кат. парохії св. Пятниць. Уже від довгих літ громадяни гр.-кат. обряду, мешканці Замарстинова вперто змагають до того, щоби в їх терені віри, церкви та обряду в Замарстинові побудувати церкву. З тою метою завязують в Замарстинові Церковний Комітет, який ще від 1910 р. удержує в домівці читальні „Просвіти" Дім молитви ім. св. Йосафата, де що неділі відправляють Богослуження для вірних. Рівночасно вже майже чверть століття роблять заходи, щоби від громадської управи дістати відповідну площу під будову церкви і мешкання для душпастиря. Однак ці заходи не дали до нині ніякого успіху.

Ще в році 1922. Церковний Комітет вніс подання до громадського уряду з проханням відступити грунт під церкву. Була тоді в громадськім уряді комісарщина, так що згори можна було передбачити, що прохання греко-католиків буде полагоджене неґативно. І дійсно так сталося. На внесений рекурс до Повітової Ради Церк. Комітет дістав дня 4. X. 1922 ч. 2532/22 також неґативну відповідь з підчеркненням, що Рада Повітова „nie jest w możności zniewalania Rady gminnej do pozbawiania się majątku na jakichkolwiek warunkach". Не зразилися тим громадяни Замарстинова та обстоювали далі свої слушні права. Три роки пізніше, бо в 1925 р. внесли знову до управи громадського уряду подання, підписане численними поважними громадянами Замарстинова з проханням дати їм під будову церкви площу, виділену з громадського майна. Громадський уряд не спішився з тою справою так, що треба було кілька разів урґувати та пригадувати. Вкінці Громадський уряд здобувся на відповідь, очевидно, неґативну. Не поміг нічого також рекурс, внесений знову до Повітової Ради. Але рівночасно була обговорювана в томуж році справа дарування грунту оо. Капуцинам. Рішенням з 19. III. 1925 р. ч. 652 громадський уряд додав оо. Капуцинам до півтора морга до того ґрунту, який вони вже мали. Разом вони мали після цього понад 5 морґів громадського грунту. Було це очевидно нехтуванням найживотніших інтересів громадян греко-католицького обряду і трактуванням їх як громадян II. кляси. У році 1926. парохіяни Замарстинова знову вносять подання на уділення площі під будову церкви. На це прохання прибіч рада гром. уряду дня 19.XII 1926 дала відповідь: „C. L. protokołu 667 punkt 3. — Komisja w zasadzie zgadza się na udzielenie gruntu, jednak pod warunkiem, jeżeli probostwo gr. kat. „Świętych Pietnic" i probostwo w Hołosku wydzielą Zamarstynów jako samoistne probostwo a konsystorz zobowiąże się utrzymywać to probostwo, przedłoży plany i przedłoży termin rozpoczęcia budowy". На це відповів Церковний Комітет ось що: „Домагання Громадського уряду про створення самостійної парохії є недоцільне. Без огляду на те, чи Замарстинів буде мати окремого пароха чи ні, то всетаки його населення гр.-кат. віри потребує свого дому молитви і конче мусить його мати".

Дійсно нечувана річ, щоби у місті Львові старці, немічні каліки і діти мали 3 кільометри до Божого Дому. Ще менше доцільним є умовина, що Церковному Комітетові дадуть грунт тоді, коли він предложить пляни. Кожному чейже відомо, що пляни зладжується по оглянені і виміренні грунту на місці і при узглядненні теренових відносин. Але для полагодження формальностей звернулися громадяни Замарстинова 26. лютого 1927 р. до Його Ексцеленції Митрополита з проханням про розмежування парохії. Митрополит заявив, що справа замарстинівської церкви лежить йому на серці і годиться на розмежування і утворення парохії, на що Церковний Комітет дістав окрему грамоту. Коли переведено вибори і до громадської ради увійшли представники гр.-кат. населення Замарстинова, завдяки старанням місцевих радних ухвалено одноголосно віддати громадянам гр.-кат. обряду 2 морґи грунту під будову церкви. Щойно пів року після цеї ухвали внесено проти цього протест 5.V. 1928, у якому було сказане ось-що: „Uchwała Rady gminnej nie była formalnie zwołaną, gdyż zaproszenia nie wysłano za dowodem doręczenia ani w wyznaczonym terminie porządku dziennego członkom nie podano. Na wydzielonej parceli cięży serwitut paszenia bydła, z którego korzystać mogą niektórzy obywatele, a prawo to nie zostało poprzednio z osobami uregulowane. Uchwała wspomniana nie skonkretyzowała jednostki prawnej i oddanie gruntu w posiadanie Rusinom jest płynne i nie wskazuje prawomocnego nabywcę. Grunt w mowie będący został bez wszelkich zastrzeżeń i ograniczeń Rusinom oddany. Przy obdarowaniu nie uwzględniono siłę podatkową kontrahentów ruskich, co zresztą wypadłoby na ich niekorzyść, gdyż Rusini w poważnej części nie należą do kategorji, opłacających bezpośredne podatki gruntowe".

Хто підписав цей протест, — громадяни Замарстинова до нині не знають, а вартоб це знати для історії. Протест цей проволік справу від 1928 до 1930 р. Щойно 1. травня 1930 р. ч. 688/30 громада згодилася дарувати один морґ ґрунту під будову церкви. Коли та ухвала перейшла до Ради Повітової, пан комісар Надольський спротивився, щоби Повітовий Виділ затвердив цю ухвалу, бо тоді вже була актуальна справа прилучення підміських громад до Львова. Акти церковної площі перележали майже два роки у Повітовій Раді і щойно 13. III. 1932. помандрували до маґістрату, де лежать до нині „сном блаженних".

Тому-то громадяни Замарстинова звертаються до Світлого Ординаріяту, до Їх Ексцеленції Митрополита та до своїх представників у міській раді, щоби своїм впливом причинилися до одержання площі під Дім Божий у Замарстинові.

Дбаймо про український характер рідної хати.

Вистава вишивок у Стрию.

Чим раз частіше чуємо гіркі завваги, що український характер нашої хати щезає. Всяка тандита втискається всіми дорогами в наше домашне життя. Колишні гарні строї і прикраси світлиць уступають перед дрантивими чужинецькими фабрикатами. Що цьому треба якнайенергічніше протиставитися, річ ясна.

Перші виступили проти тандити наші жінки, які найкраще розуміють вагу хати, як огнища, з якого мають вийти майбутні народні діячі. „Союз Українок" в Стрию уладив за почином учительки Анни Возньюкової виставу вишивок і народніх прикрас. Експонатів зібрано доволі. Найбільше було вишивок хрестиками та низиною, після взорів майже зі всіх українських земель. Між ними загальну увагу звертали вишивки, призначені до міських світлиць. Найкращі були виконані панею Ю. Козаковою. Милі враження викликували прегарні касети і шахи, виліплені політичними вязнями з тюремного хліба і прикрашені красними інкрустаціями на народніх мотивах. Оригінальні були також люкрові вишивки на торбах, надісланих на виставу. Фреквенція глядачів збільшалася з дня на день. Між глядачами видно було чимраз більше селянок, з яких доволі велике число зголосилося як учасники намічених „Союзом Українок" курсів вишивання, що мають бути устроювані по селах.

Вистава могла би бути ще краща, якби деякі стрийські пані не боялися конкуренційних порівнань, а всі прислали на неї свої вишивки. Тоді вповні виявилася би вартість солідарної пропаґанди українських мотивів у прикрашуванні українських хат.

—o—

Нова розправа О. У. Н.

16 обвинувачених зі Скалатщини перед львів- ським судом.

ПЯТИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

У вівторок, 14. ц. м., промовляв спершу прок. *Мостовський*, а потім чергою оборонці: проф. д-р *В. Старосольський* (за обв. Турковського, Стадника, Нівдропу і Намака), д-р *Ст. Шухевич* (за обв. Панаса, Когута, Гудза, Кравчука і Кушніра), посол д-р *Ст. Біляк* (за обв. Добриводу, Тильчака й Гаврила Метельського) та д-р *К. Паньківський* (за обв. Бровчука, Фіка, Шуста й Олексу Метельського). Після тих промов, що протягнулися поза годину 3-тю, перервав предсідник розправу до завтра год. 10. рано. Присуду можна сподіватися в середу в годинах полудневих

Нема італійсько-німецько-мадярського союзу.

Римський кореспондент „Морнінґ Пост" пише, що уповажнений заперечити категорично поголоскам про істнування італійсько-німецько-мадярського союзу, на основі якого Гітлер мав би помогти Італії в анексії Альбанії, а зате Італія мала би підтримати Німеччину у відобранні польського коридору.

—o—

Бережанщина -- Богданові Лепкому.

Народ для свого істнування мусить плека-
ти ідеальні вартости. Без них він згине. Тими,
що в першій мірі стоять на сторожі духа є
письменники. Їх слова в артистичній формі ся-
гають до найдальших закутин землі. Їх пісні
співають люди всюди, деб вони не найшлися.
Вони ставлять своїми творами зеркало народо-
ві, щоб він приглядався і злих сторін обминав,
а добрі розвивав. Вони допомагають народові
перетрівати й найтяжші часи, а також ставлять
примір розвязки найпекучіших його проблем.
Тим, що вже більше як сорок літ трудиться
на ниві нашої культури і письменства і нині ви-
бився на чоло працьовників пера — є Богдан
Лепкий. За його велитенську працю і культурне
надбання в літературі, належиться йому вдяч-
ність від усіх нас. Щоб бодай у малій частині
сплатити довг, затягнений народом у письмен-
ника бережанське громадянство, зпоміж якого
він вийшов, рішило дати почин до ювилейного
дару для Богдана Лепкого з нагоди його 60-
ліття. Нашим горячим бажанням є, щоб Богдан
Лепкий міг зовсім віддатися письменству між
нами, куди його часто спрямовують спомини
молодости. Ми переконані, що при сприятливі-
ших обставинах наш славний письменник обда-
рує ще неодною цінністю. Ми бажалиб, щоби
в Бережанах повстав дім у дарі нашому пись-
менникові.

Оцим звертаємося до всього українського громадянства із зазивом помогти здійснити задумане діло. Просимо завязувати повітові комітети, які занялись би збіркою і при помочі ювілейних концертів призбирати потрібні фонди. Звертаємося до економічних і культурних інституцій, щоб вставили відповідну суму в бюджеті на оце культурне діло. Числимо також на поодиноких громадян, які поспішать нам з поміччю.

Богдан Лепкий є всеукраїнським письменником, тому віримо, що наш голос найде прихильний відгук і серед заморської еміґрації.

Українці, памятайте, що культурний світ оцінює нарід також по вдячности для його найліпших синів.

Бережани, дня 11. лютого 1933.

За „Комітет ювілейного дару для Б. Лепкого": о. Е. Бачинський, голова. Д-р В. Гриневич, секр.

Гуманітарна акція львівського жіноцтва.

Великі завдання має Союз Українок у Львові: згуртувати українське жіноцтво, двигнути його духово, втягнути до плянової громадянської та суспільної праці. Тому при львівській філії Союзу Українок треба було створити кілька секцій. З одною з таких секцій слід познайомити наше громадянство, бо ця ділянка — здається — всюди лежить облогом.

З весною 1932, коли повеслася прикра вістка, що наші гуцули голодують, при львівській філії С. У. створилася Гуманітарна Секція, яка мала занятися збіркою для облекшення гуцульської недолі. Збірка повелася, зібрано річи, які віділсано до розпорядимости косівського комітету і до Криворвні.

Зараз по феріях, з кінцем вересня започаткувала ця Секція зовсім нову в нас акцію: вишукувати українців у львівських шпиталях, відвідувати їх постійно й організовано, нести їм потіху, давати пораду, помогти у звязках із ріднею та зі світом, від якого вони відтяті а навіть по спроможности помагати їм у прохарчуванні і т. п. Можна собі уявити, як це мусіло бути важко в наших умовинах зайти українцеві до тутешнього шпиталю і зпоміж тої маси нещасливців зорієнтуватися, які то з них українці. Польське й жидівське жіноцтво від давна вже веде таку акцію між своїми. Часом і нашим кинули якесь слово, може і незрозуміле для них. Немов на звіди — ходила зразу сама голова Секції, п. Ясінчукова, яка вже мала в тому ділі деяку практику з війни. Незабаром прилучилися до того інші члени. Були це студентки. По якомусь часі дізналася філія С. У., що таку саму акцію має в пляні також Марійське Товариство Пань. Тому по спільній нараді почавши від 21. грудня 1932 р. вже несуть самаританську допомогу дотичні секції обох жіночих організацій: філії С. У. й Мар. Т-ва П., які назовні виступають як спільний Комітет.

Одна й друга Секція запопадливо стараються грошей, часописів, книжок, пишуть хорим листи, часто оплачують за них почту і т. п. Завдяки добродійности декого з українського жіноцтва, що жертвували в грошах і натураліях, одержали хорі з нагоди Різдва дарунки. Неодному треба й сповнити його забаганку, може й останню. Сьогодні постійні відвідувачки вже добре відомі хорим у львівських шпиталях. Кожний з українців дожидає нетерпеливо четверга й неділі, бо тоді заговорять до нього рідним словом, стараються заступити їм родину наші жінки, згуртовані в Секціях обох товариств.

Як з одного боку було би побажане, щоби решта львівського жіноцтва давала бодай дрібну матеріяльну поміч на цю акцію, так з другого боку можна з набутого досвіду порадити українським жінкам по інших містах, щоби взялися й там за подібне діло. І щире серце дрібоньких українських дітей подякує їм за порятунок їх батькам чи матері.

Отворення першого українського цеху у Станиславові.

Станиславів, 13. II. 1933.

Заповіджене на неділю, 12. ц. м. отворення першого українського цеху у Станиславові відбулося незвичайно торжественно. Після *святочного богослуження в катедральній церкві* перейшли його учасники до великої салі українського „Сокола", де відбулося *величаве отворення згаданого цеху*. Отворив це свято цехмайстер п. Сігурович, а по нім виголосив відповідний реферат о. д-р Кушнір. З черги відчитано дуже численні привіти, а після того виступили зі своїми продукціями: муж. хор „Думка" й реміснича орхестра, переплетеними деклямацією. Закінчилося це свято гимном: „Боже великий", що його відіграла орхестра і відспіванням усіми учасниками нац. гимну. Третя частина свята *організаційна конференція*, відбулася у власній домівці цеху при участи поверх 100 осіб. Проводив голова „Міщанського Брацтва" п. Іван Кривецький зі Львова, секретарював мгр. Ясеницький. Змістовий реферат на конференції виголосив знову о. д-р Кушнір, після чого розвинулася широка й цікава дискусія. Конференція покінчилася приняттям відповідних резолюцій. Після того голова цеху п. Сігурович запросив усіх учасників до себе на перекуску

Орґанізаційні справи.

ЛЮБАЧІВЩИНА.

Одним з найбільше загрожених повітів є повіт любачівський. Особливо значні поступи робить польонізація в судовім чесанівськім повіті, якого окраїни висунені досить далеко на захід. Вже сам цей факт вимагав би від українського громадянства Любачівщини добре поставленої орґанізації на кожному полі, щоби було можна успішно протиставитися чужому наступові. Особливо необхідна там політична орґанізація, яка обєднувала би всі національні сили і використовувала би їх вміло у важкому змаганні за істнування.

На превеликий жаль, до нинішнього дня — поза відокремленими відраднішими моментами — панує в цілому повіті загальна байдужність і в тому часі, коли в сусідніх повітах іде жвава праця, тут царює майже все владно отупіння і сонливість. Годі вдаватися на цьому місці в розгляд цього явища, але передовсім треба піднести конечність зміни пануючих у Любачівщині настроїв між провідною верствою повіту, інтеліґенцією. Бо саме ця обставина спричинює цей загальний параліж у повіті. Зрештою на цю тему говорив на недавньому Повітовому Народньому Зїзді посол Кохан. Не закриваючи слабих сторін Любачівщини, а точніше любачівської інтеліґенції, доказував він потребу, а також стверджував великі можливости праці в повіті. На цьому зїзді вибрано на р. 1932-33 Повітовий Народній Комітет з головою інж. Василем Михальчишином, загально шанованим громадянином. У склад Повітового Народнього Комітету вибрано 12 найповажніших і загально знаних громадян діячів Любачівщини. Його завданням малаб бути санація відносин у повіті. Засоби і шляхи були докладно обговорені в рефераті посла Кохана.

Є надія, що голова П. Н. К. інж. Василь Михальчишин, обєднавши провід, доложить усіх сил для наладнання в першу чергу політичної орґанізації, після чого оживиться ціла Любачівщина на всіх ділянках національного життя. Зокрема голова П. Н. К. заявив, що в кожній справі повіту, передовсім в орґанізаційній, буде співпрацювати в тісній лучбі з Центральним Комітетом чи пак Головним Секретаріятом УНДО у Львові, а також з послом Кохaном. Треба вірити, що цей Повітовий Народній Зїзд, на якому вперше отверто заговорено про болячки повіту, що випливають з внутрішніх міжусобиць, найшов правильну дорогу до кращого і що всі його ухвали будуть совісно виконані новобибраним національним проводом повіту.

СОКАЛЬЩИНА.

Згідно з орґанізаційним статутом УНДО скликав Повітовий Народній Комітет у Сокалі Повітовий Народній Зїзд на день 24. грудня м. р. Звіт з праці Повітового Комітету за р. 1931-32 зложив голова д-р Лев Хоминський. Повітовий Народній Зїзд вислухав також політичного реферату на актуальні справи, що його виголосив посол Кохан, а доповнив д-р Роман Перфецький. В дискусії забирали слово делеґати громадських партійних управ, а у висліді ухвалено відповідні резолюції.

Доконано також вибору П. Н. К. на нову каденцію з головою д-ром Л. Хоминським. Вибір Повітової Народньої Ради відложено до часу перевірки Повітових Народнім Комітетом особового складу дотеперішньої і в тому напрямку Повітовий Народній Зїзд наділив П. Н. К. спеціяльними повновластями.

У висліді ухвал Повітового Народнього Зїзду скликав голова конституюче засідання П. Н. К. на день 4 січня ц. р. У склад президії увійшли крім голови пп.: д-р Роман Перфецький, д-р Богдан Чайківський, М. Хрущева і пос. В. Кохан. Обговорено також основно політичне положення в повіті і намічено плян праці

УГНІВЩИНА.

З моментом усамостійнення праці П. Н. К. в Угнові, доконаної шляхом реорганізації партійної установи УНДО в Раві Руській, Угнівщина помітно відживає. Часті наради, віча, збори і т. д. при великому зацікавленні цілого повіту вказують, що Угнівщина на правильному шляху до кращого.

На день 29. січня ц. р. скликав П. Н. К. в Угнові повітовий зїзд мужів довіря для обговорення чергових орґанізаційних завдань на місцях. Прибули мужі довіря з 24-ох сіл на всіх 27. Реферат виголосив посол В. Кохан. Звіт з праці П. Н. К. складали пп. д-р Петришин В. і Володимир Бас. Звідомлення з місць складали мужі довіря, кожний за свою громаду. Треба підчеркнути виховуюче значіння, яке мають такі звідомлення для мужів довіря. Такий обовязок, наложений на них, учить їх бути відповідальними за все, що діється на терені їхньої громади, за всім слідкувати і про все повідомляти орґанізацію. При кінці мужі довіря вислухали звіту з переведеної П. Н. К. плебісцитової акції за українською школою, а від себе подали спостереження в цій справі з місць.

Зміна адреси 1 зол. Можна присилати почтовими марками.

Зі сойму.

Справа знання польської мови для війтів. — Автономія для Сх. Галичини.

На вівторковому засіданні сойму пос. д-р **Дмитро Левицький** в імені Української Парляментарної Репрезентації запротестував проти того, аби від війтів вимагати, щоби вони обовязково мусіли володіти польською мовою в слові та письмі. Пригадав, що Польща й досі не виконала наложеного на неї Радою Амбасадорів обовязку надати автономію для Сх. Галичини.

(З технічних причин текст промови подамо згодом. — Ред.).

Пос. Стронський (Кл. Нар.) відповідаючи на заяву пос. д-ра Дмитра Левицького старався зясенити, що Польща не зобовязалася надати автономію для Сх. Галичини, лише Рада Амбасадорів приняла до відома намір Польщі в цій справі.

Опісля засідання сойму відложили.

ЛЕТЮЧКИ І БИТТЯ ШИБ

ЛЬВІВ, 14. II. ПАТ. 12. лютого в ...жальському повіті розкинено українські летючки в справі Городка Яг., головно в селах Перятичі, Бобятин і Копитів. Учора придержали Василя Хмару, в якого найшли клей та летючки. Хмара признався до кольпортажі. Ведуть дальше слідство.

Нічю на 12. лютого невідомі люди зірвали шильд із державним гербом із будинку народньої школи в Пісках львівського повіту. Ведуть слідство в цій справі.

Нічю на 13. лютого невідомі люди в Ст. Самборі, пов. Самбір, вибили 9 шиб у льокалі постерунку поліції. Причини вибиття шиб досі не устійнили. Ведуть слідство.

ВЕЛИКА ВІЙНА НЕМИНУЧА.

ВАШИНГТОН, 14. II. ПАТ. В офіціяльних колах затривожені, тому що не вдалися спроби примирити Китай та Японію. Переважає думка, що велика війна в Манджурії неминуча. Сподіються блькоади китайських пристаней Японією та що Японія виступить із Союзу Народів.

ДОМАГАЮТЬСЯ ВІД АНГЛІЇ 100 МІЛ. ДОЛ.

ВАШИНГТОН, 14. II. ПАТ. Сенатор Питмен, прихильник реваловризації срібла, зголосив у сенаті домагання, щоби Англія заплатила 100 міл. дол. сріблом із своїх воєнних довгів.

ПОХОРОНИ ГР. АПОНІЯ.

БУДАПЕШТ, 14. II. ПАТ. У звязку з похоронами гр. Апонія столиця Мадярщини окрилася жалобою. На похоронах був регент Мадярщини Горті, болгарський король, увесь дипломатичний корпус, представники влади, війська і т. д. Промову виголосив прем. Гембеш. При звуках пох. орхестри перенесли тіло до коронаційної церкви у замку.

Бої за Джеголь.

Китайська делегація в Женеві одержала повідомлення з Далекого Сходу, що 30 тисяч японських вояків їде 24 залізничими потягами в північної до північної Кореї, щоби в найближчому часі, як тільки позволять атмосферичні умовини, розпочати наступ на китайську провінцію Джеголь. Японці кажуть, що ця провінція належить до створеної ними манджурської держави.

ПЕКІН, 14. II. ПАТ. Виконуючий обовязки премієра Сун сказав, що колиб Японія далі йшла наступом на Джеголь, Китай мабуть відкличе свого дипл. представника в Токіо. Сун є міністром фінансів у нанкінському уряді. Цю заяву зложив він після наради з марш. Чан-Сю-Ліяном, гол. командантом національної армії в півн. Китаю.

З кіна.

КІНА „КОПЕРНИК" і „МАРУСЕНЬКА": *„РАЙСЬКА ПТАХА".*

Спомини з „Білих тіней" і „Табу". Англійські моряки причалюють до якогось чарівного острівця в околиці Таїті, один із них закохується у місцевій дівчині і лишається серед дикунів і дикої, чарівної природи. Та його вибрана — „табу". Ідилія зіпсована загрозою смерти в руках лю...ідолів. Кілька гарних сцен із морських глибин і кілька чудових краєвидів. Дольорес дель Ріо давно високоцілізована у ролі дикунок, нація наївних, панів жорстоких; Джоель Мек Крі чистий у плаванні та гімнастиці.

Чар Країни Сходячого Сонця віднайдете у новоизданій книжці

З ЯПОНСЬКОГО ДОМУ.

НОВИНКИ

— Лікар нервових недуг д-р Василь Чижевський ординує в Стрию, Кохановського 5. Електрогеліолікування. 1416

— **Конфіската „Діла".** Вчорашнє (36) число „Діла" підпало конфіскаті за один підзаголовок у статті „Нужда села" і за підзаголовок та закінчення статейки „Як заборонили українську ялинку в Рівному".

— **Студентський Комітет** повідомляє, що опізнення початку концерту в честь „Бою під Крутами" було спричинене непорозумінням в винайменні салі. З огляду на це комітет перепрошує отсею дорогою всіх П. Т. Учасників концерту. — **Комітет.**

— **Засідання Фільольогічної Секції Н. Т. ім. Ш.** відбудеться в суботу, 18. ц. м. в год. 18. в канцелярії Т-ва для вибору Проводу Секції на 1933/4 р.

— **„Історичний образ розвитку сучасного українського правопису"** — лекція д-ра Костя Кисілевського, влаштована Т-вом наукових викладів ім. Петра Могили, відбудеться в неділю, 19. ц. м. в 18. год. в салі Т-ва „Бесіда", вул. Руставського 22, І. п. Після доповіди можна ставити запити. Вступ за добровільними датками.

— **„Нове Життя"**, двотижневик національного напрямку, появляється з днем 5. ц. м. в Коломиї й обслуговуватиме потреби Покуття й Поділля. Редакція нового часопису, за яку відповідає п. Павло Вельган, заповіла, що буде продовжувати ту працю, якої виразником було передше „Життя Покуття". Адреса „Нового Життя": Коломия, Собіського 57.

— **Дивна практика.** Адміністрації „Діла" звернено кілька примірників нашого часопису, висланих на адресу одного політичного вязня до пйотрківської вязниці, з допиською: „Зврот. Ґазет в ензику українськім не пшийме се". Якщо цей зворот і дописка є ділом вязничної управи в Пйотркові, то він не опертий мабуть на ніяких вязничних приписах, бо фактом є, що всі інші управи вязниць в Польщі допускають наш часопис без перешкоди адресатам, які находяться за вязничними кратами.

— **Трамвай на Персенківку.** У Львові розпочалися роботи над будовою трамваевої лінії на Персенківку, що буде продовженням лінії ч. 11 на розі вулиць св. Софії та Рацлавицької. Трамвай буде йти вулицею Понінського попри „Власну Стріху" аж поза електрівню і покищо одним рельсовим шляхом з кількома виминаннями. Лінія має бути готова перед відкриттям Східних Торгів.

— **Скажені пси у Львові.** Мин. неділі появився у Львові скажений пес, що крутився в околицях вул. Кохановського і св. Софії. На другий день бачили скаженого пса в дільниці між вулицями Бема, Янівської, Городецької та головним двірцем. Санітарна влада пригадує, щоби покусані особи та власники покусаних псів зголосилися у власнім інтересі у IV. виділі магістрату (пл. Домбровського ч. 3).

— **Летючки.** Невідомі люди розкинули по Клепарові комуністичні летючки в польській мові. Поліція веде слідство. Зловили Хаїма Блюменталя, що розкидав летючки та відставили його до вязниці.

— **Речинці матуральних іспитів.** У звязку зі змінами вакаційних речинців у Польщі м-ство освіти приготовляє новий розпорядок у справі речинців іспитів зрілости в середніх школах. Новий проект пересуває речинець матуральних іспитів на місяць червень, причому письменні іспити будуть в початках червня, а устні з кінцем тогож місяця.

— **Хто виграв на льотерії?** В пятім дні тягнення 4 кляси 26 Клясової Льотерії впали виграні на такі числа: 250.000 зол. на ч. 136118; 100.000 зол. на ч. 60649; 50.000 зол. на ч. 12333; 20.000 зол. на ч. 143682; 10.000 зол. на ч. 45179, 45578; 5.000 зол. на ч. 60473; 2.000 зол. на ч. 857, 4510, 16790, 58035, 69079, 88983, 96937, 100380, 132355; 1.000 зол. на ч. 64782, 71255, 90887, 107584, 109405, 125438, 131277, 136538, 141816, 142673; 500 зол. на ч. 6477, 20744, 32652, 45670, 56432, 107054, 136506, 137064, 140437; 400 зол. на ч. 2013, 3358, 11372, 20563, 32594, 35385, 52021, 84150, 89012, 91290, 111974, 131314, 136025, 147985.

— **Безуспішна заохота.** У с. Дорошові жовківського повіту місцева поліція склікала молодих місцевих парубків до домівки кооперативи і там намовляла їх вписуватись у члени місцевого польського пожежного т-ва. Хлопці повтікали.

— **Спадок консумції цукру.** В січні ц. р. збут цукру на внутрішньому ринку виносив 20 тисяч тон, що в порівнанні з торічною консумцією в томуж місяці означає спадок на 11 проц. Від початку теперішньої цукрової кампанії, себто від 1. вересня м. р. до 1. ц. м. загальний збут цукру на внутрішньому ринку виносив 14 тисяч тон менше ніж торік. За границю вивезено в січні ц. р. 596 тон, вартости 65 тисяч зол., що означає теж поважний спадок експорту в порівнанні з минулим роком.

— **Відкинули виборчий протест.** Найв. Суд у Варшаві розглядав 12. ц. м. протест проти виборів до сойму з округи Ясло. Протест відкинено.

— **Скасування присуду.** Найв. Суд у Варшаві зніс присуд перемиського суду на Василя Цибеняка, який як учасник нападу на почтовий віз під Бірчею дістав кару 18-літньої вязниці. Наслідком того перемиський суд буде знову розглядати справу, однак тільки щодо виміру кари, який буде означений на основі нового карного кодексу.

— **В передовій статті** в нинішньому числі п. н. „Горде відокремлення", 2-га шпальта 8-ий рядок здолини, пропущено одно слово, що зміняє зовсім сенс речення. Має бути: (польському урядові не залежить бодай на) „мінімальній поправі становища чужонаціональних громадян". З технічних причин можемо цю друкарську помилку спростувати щойно на цьому місці.

Дописи.

РІВНЕ.

Як працює „Союз Українок у Рівному. Колись „Союз Українок" у Рівному розвивався гарно, а тепер його помешкання в Нар. Домі забрали наші бебеки під бурсу для гімназіяльних учнів, яких примістили там у числі 10. З тої причини „Союз Українок" міститься тепер — на коридорі, себто іншими словами: вся його праця припинена. Наші бебеки сказали, що „Союз Українок", як хоче існувати, то тільки при їх „Рідній Хаті", бо інакше в Рівному для нього місця не може бути. Українські жінки повинні вже раз забратися енергійно до праці і добути з поворотом своє помешкання в Нар. Домі, бож помешкань для бурси є в Рівному доволі, і то далеко вигідніших.

КАЛУШ.

Нові адвокати і лікар. З початком ц. р. відкрили в Калуші свої канцелярії два нові українські адвокати, а саме емер. суддя Андрій Аронець і мґр Роман Громницький. Позатим уже давніше відкрив свою приймальню лікар д-р Яр. Дозорський.

Розбудова філії „Сільського Господаря". Філія „Сільського Господаря" в Калуші відкрила для своїх членів „Правну Порадню", яка подає їх своїм членам двічі в тиждень — у понеділки і четверги в канцелярії „С. Г." в Нар. Домі. Крім цього на днях має бути урухомлена „Лікарська Порадня", з якої за обниженою оплатою користатимуть члени „С. Г.".

Смерть дяка-священика. Дня 4. лютого ц. р. помер у селі Сівка Войнилівська, калуського повіту, тамошній парох о. Микола Юрик. Смерть покійника, що прийшла майже несподівано, викликала загальний жаль серед української інтелігенції і селянства. Покійний був одним з рідких у нас, зокрема в калуському повіті, дяків-священиків, якого діяльність у свому селі і в дооколичних селах Войнилівщини позначилася майже в кожній ділянці народнього життя.

СТАНИСЛАВІВ.

З викладової салі. Заходом літературного журналу „Дажбог", який переводить саме у Станиславові пропагандовий тиждень, відбувся 2. II. ц. р. відчит мґра Ю. Е. Пеленського зі Львова на тему: „Забутий жанр — історія української пародії". На відчит прибуло ...ля 30 осіб. Кільканадцять студентів, що також прийшли на відчит, задержалися в сусідній кімнаті і цим виявили повну байдужість для відчиту. Сам відчит був дбайливе підготований і незвичайно цікавий для всіх, що інтересуються українською літературою.

15-ті роковини боїв під Крутами. Для вшанування памяти 300 героїв, поляглих під Крутами, товариство „Молода Громада" (чи пак II студентська секція) уладило 5. II. ц. р. святочну академію. Свято мало незвичайно імпозантний характер. Дотепер роковини Крутів святкувала студентська секція в формі інтимної вечірки, обмеженої тільки до членів. Це вперше ширше станиславівське громадянство взяло в тих роковинах участь. Прибули також селяни навіть з дуже далеких сіл. Найкращою точкою програми була безперечно промова студ. Володимира Янова зі Львова, повна експресії, молодечої бадьорости і поетичного патосу. На присутніх вона зробила помітне враження. Достроювались до нього дві хорові продукції, які поправно виконав хор „Думка" („У горах грім гуде", „Зазвенімо"). Слабо вийшли декламації. Зовсім безпотрібно вложено до програми скрипкове сольо (Сарасате: „Циганські мельодії"), яке своїм характером не гармонізувало з цілістю. Назагал свято дуже вдатне.

Ширіть наш часопис!

РЯШІВЩИНА.

Йордан у Залісю. Пять км. на полудневий схід від Ряшева лежить на перших суторбках Підкарпаття село Заліссє. Є це остання гр.-кат. парохія на заході при шляху Львів—Краків, про яку писав мин. року ширше в „Ділі“ д-р Іван Німчук. Я не міг відмовити собі приємності, щоб не поїхати туди на Йордан. Та не лише я. Їдучи, цілий час стрічав я дорогою жовнірів-українців; і вони хотіли взяти участь у свят-Йорданській відправі. Церква в Залісю солідної будови, мурована, у формі хреста, розмірами невелика. Нутро церкви з лавками по середині, з бічними вівтарями, прибраними квітами. Лиш іконостас упевнює, що я в церкві. В церкві сотки парохіян, до трицять нас пришельців і війська 600—700 душ: піхотинці, гармаші, кінноточики. Жовніри, чекаючи під церквою, говорять переважно по польськи, лиш деиде чуті притишене, несміливе українське слово. В церкві між жовнірами йде пошепки виключно українська мова. В 10 год. починається богослуження. Виходить парох о. кан. Іван Камінський, людина вище середніх літ, сильної будови, зі свіжим мельодійним голосом. Йому асистують 2 хлопці-міністранти у дальматиках. Співає хор, типовий галицький сільський хор з характеристичним „Гойсподи помилуй“ під управою місцевого дяка. Починають колядувати; кожний мимовільно понурює голову, замикає очі; цілий хоче потонути у своїй душі і віддатися омані, що він у себе дома. Після богослуження формується процесія на річку. Входжу в міжчасі до захристії і починаю балачку з провізором. Та тут щезає омана — стаю відразу на реальний грунт. „Ми мувіми по польску“. Майже ніхто в Залісю не знає української мови. Забули її вже доволі давно. Книжечки до молення польські. Проповіди мусить о. парох виголошувати теж у польській мові. З народньої ноші і сліду не лишилось, бо Заліссє надто близько Ряшева. Всі зверхні атрибути української нації включно з мовою загинули. Залишилось лише глибоке, завзяте, внутрішне почування, що „ту русіні“. І цього Заліссє твердо й непохитно держиться завдяки своїй церкві.

Р. С.

—o—

СПОРТ.

ЗМАГАННЯ В ЛЕЩАТАРСЬКИХ СКОКАХ.

В суботу 18. ц. м. відбудуться міжклюбові змагання в лещатарських скоках. Збірка змагунів в год. 14. при вул. Клепарівській 16. Зголошення слати на адресу: У. С. С. К., вул. Супінського 21, найдальше до пятниці 17. II.

—o—

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у приватних оборотах 8.91.75 зол.
1 грам золота 5.92.44 зол.

Трансакції. Продажа. Купно.

Бельгія 124.20, 124.51, 123.89. Голяндія 358.55, 359.45, 357.65; Льондон 30.70, 30.85, 30.55; Ню Йорк чеки 8.923, 8.943, 8.903, Ню Йорк кабель 8.927, 8.947, 8.907, Париж 34.86, 34.95, 34.77, Швайцарія 172.29, 172.72, 171.86; Італія 45.68, 45.90, 45.46; Берлін 212.10.

Акції.

Банк Польський 73.50, 73.25.

ЗБІЖЕ.

Льоко Підволочиська, ціни біржеві, ціни ринкові: Пшениця двірська 740 32.00—32.50, Пшениця збірна 29.50 30.00, Жито одноціле 16.75—17.00, Жито збірне 15.75—16.00, Ячмінь броварний 16.00—17.00, Ячмінь двірський 13.50—14.00, Ячмінь на мливо 12.00—12.50, Овес двірський 14.25—14.75, Овес двірський замоклий 12.50—13.00, Овес збірний 11.50—11.75, Кукурудза краєва 13.25—13.75, Горох Вікторія 22.00—24.00, Гречка на мливо 15.50—16.00, Лубин иній 7.50—7.75, Висівки житні 7.00—7.25, Висівки пшеничні 7.00—7.25, Крупи гречані 31.00—32.00, Просо краєве 14.50—15.00, Висівки пшен. грубші 7.00—7.50. Льоко Львів: Пшениця двірська 740 33.50—34.00, Пшениця двірська 720 32.25—32.75, Пшениця збірна 31.00—31.50, Жито одноціле 18.25—18.50, Жито збірне 17.25—17.50, Ячмінь на мливо 13.50—14.00, Овес двірський 16.25—16.75, Овес двірський замоклий 14.00—14.50, Овес збірний замоклий 12.50—12.75, Мука пшен. люкс. 40 проц. 58.00—59.00, Мука пшен. 50 проц. 00 57.00—57.50, Мука пшен. 60 проц. 0 52.50—53.50, Мука житня 55 проц. 00 33.00—33.50, Мука житня 65 проц. 0 31.00—31.50, Висівки житні 7.75—8.00, Висівки пшен. 8.75—9.00, Висівки ячмінні 8.00—8.25, Крупи ячмінні грубші 24.00—26.00, Пшоно ч. 1 32.00—34, Пенцак ч. 10 25.00—26.00.

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 14. II. 1933 р. за масло експортове та десерове пріма 2·30 зол., за літру молока 15—17 сот., літру сметани 0·70 зол., копу яєць 5·60—5·80 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Середа, 15. II. „Тангайзер“ оп. Вагнера (премієра) (виступ Ігн. Дигаса, Марії Сокіл).

Четвер, 16. II. год. 7.30 веч. „Розбійники“ (Абон. 7).

Театр Ріжнородностей.

Середа, 15. II. год. 7.30 веч. „Мадмуазель“ (Абон. 7).

Четвер, 16. II. год. 7.30 веч. „Мадмуазель“ (вистава закупл.).

Кіна.

АДРІЯ: „Дім ч. 13“ (I. „Тайна вязничної келії“, II. „Любка смерти“), додаток: „Трубач Слім у Парижі“.
АПОЛЬО: „Ромео та Юльця“.
АТЛЯНТІК: „Аріяна“ (на осн. Кльода Авета).
КАСІНО: „Чемп“ (із Волесом Бері).
КОЛІСЕЙ: „Остання парубоцька ніч“, ревія „Завішний карнавал“.
КОПЕРНИК: „Райський птах“ (Дольорес дель Ріо).
МАРУСЕНЬКА: „Райський птах“ (Дольорес дель Ріо).
МІРАЖ: „Райська ніч“ (Анні Ондра).
ОАЗА: „Вогнище“ й ревія.
ПАЛЯС: „Ясноволосий сон“ (Ліліяна Гарвей).
ПАН: „Зуґу“.
ПАСАЖ: „4 утікачі“ (Том Мікс).
ПРОМІНЬ: „Шлях до раю“ (Ліл. Гарвей).
СТИЛЕВЕ: „X 27“ (Марлена Дітріх), ревія: „Праця збогачує“.
УТІХА: „Піднебесний роман“ і ревія.
ХИМЕРА: „Теодозія із Севастополю“.

Закордонне радіо.

Середа, 15. лютого 1933.

Братислава (279,3) 12.30 Концерт, 17.00 Моцартові пісні, **Мілано** (331,4) 17.00 Камер. музика, 20.30 Комедія, **Штутгарт** (360,6) 19.30 Віольончеля, **Гельсінгфорс** (368,1) 18.40 Спів, **Ляйпціг** (389,6) 21.50 Пісні, Неендорф (альт), **Букарешт** (394,2) 20.00 Скрипка, 20.20 Пісні, **Рим** (441,2) 13.00 Концерт, 20.45 Опера, **Бероміпстер** (459,4) 20.00 Брамсові пісні, **Лянгенберг** (472,4) 21.00 „Танок бжіл“ — концерт, **Відень** (518,1) 16.55 Суч. австр. музика, 19.35 „Пімста лиликa“ оп. Й. Штравса, **Рига** (525) 20.20 Лотиські пісні, **Будапешт** (550,5) 19.45 Мад. музика на 2 фортепіянах, **Харків** (937,5) 10.00, 15.15, 18.40 Концерт, 13.15 Музика, рецитації.

Четвер, 16. лютого 1933.

Барі (269,4) 20.45 Опера, **Братислава** (279,3) 12.30 Концерт, 17.50 Балалайка, **Штутгарт** (360,6) 10.10 Пісні Рену, 12.00, 18.20, 17.00 Концерт, **Ляйпціг** (389,6) 21.10 „Дер Шварцкінстлер“ комедія Гетта, **Букарешт** (394,2) 17.00 Легка музика, 19.30 Опера, **Білгород** (429,7) 16.30 Пісні, Грозданович. **Лянгенберг** (472,4 13.00 Концерт, 16.40 Нар. музика (спів, сільс. капеля), **Прага** (488,6) 19.25 „Пробудження“ песа Врхліцького, **Відень** (518,1) 15.30 Скрипка, **Харків** (937,5) 10.00, 13.15, 15.15, 18.40 Концерт 16.30 Концерт для дітей, 24.00 Оп. арії.

В НЕПОГОДУ!

4.— Nr. 20-26 Art. 2861-01
Цілогумові дитячі снігівці на [illegible] слоту. Ч. 27—34 зол. 5.—

5.— Art. 1865-01
Цілогумові снігівці в непогоду. Заощадите здоровля, обуву і мешкання. Дешеві і практичні.

5.— Art. 1835-65
Легкі гумові жіночі дощевики до запинання на гузичок.

5.— Art. 9807-61
Мужеські кальоші з язиком і без язика. В найбільшім болоті обува остане суха.

Користайте з наших знаменито уладжених репараційних варштатів.

Bata
FABRYKA W CHEŁMKU. 7-P.

Жіночі панчішки
ЗОЛ. 1·50, 2·40, 3·— 4·50
Діточі скарпитки
ЗОЛ. 0·90, 1·20, 1·70
Мужеські скарпитки
ЗОЛ. 0·60, 0·90, 1·20, 2·—

МИХАЙЛО РУДНИЦЬКИЙ
МІЖ ІДЕЄЮ І ФОРМОЮ
Обємом 244 сторін. Ціна 3.— зол. Для передплатників „Діла“ 2.— зол., із порученою пересилкою зол. 3.10. Замовляти в Адміністрації „Діла“, Львів, Ринок 10, або у всіх українських книгарнях.

ВОЛОДИМИР ОСТРОВСЬКИЙ.
СМІХ ЗЕМЛІ
Ціна 1·50 зол., з почт. перес. 2·10 зол.

АЛЬФОНС ДОДЕ
МАЦІЦЬКИЙ
Переклад із французьк. мови М. Рудницького. — Ціна 3·— зол., з почт. пересилкою 4·— зол.

Львівське радіо.

Середа, 15. лютого 1933.

9.45 Богослуження з Волоської церкви у Львові 12.10, 17.15 Грамофон, 13.20 Метерольоґ. комунікат, 15.15 Господарський комунікат, 15.25 Збіжева біржа, 15.35 Для дітей: „Образок“ „Загадки“, 16.00 Грамофон, Сільва рерум, 16.40 „Ранча“, 17.00 Муз. буквар, 17.40 „Ем. обезпечення умовних робітників“, 18.00 Легка музика, Балачка про моду, 18.55 „Йосиф Мончка — вояк і поет“, 19.10 Всячина, 19.30 Шляхом польської повісти, 19.45, 20.55 Прес. рад. денник, 20.00 Концерт хору ревелерсів „Есбена“, 20.50 Спорт, 21.00 Фортепян, 21.55 Спів, Райсіг-Здімалева, 22.25 Танк. музика, 22.40 „Польський фізик Мар. Смолюховський“ (відч. в англ. мові), 23.00 Ретрансмісії із закордону.

Четвер, 16. лютого 1933.

11.40 Огляд преси, 12.10, 16.15 17.28 Грамофон, 12.20 Метеорольоґ. комунікат, 12.35 Шк. концерт, 15.15 Господарський комунікат, 15.25 Збіжева біржа, 15.30 Грамофон, Сільва рерум, 16.00 Поляки на Литві, литовці в Польщі, 16.25 Лекція фр. мови, 17.00 Концерт 12-літн. піяніста Рапеля, 17.15 Почт. скринька для дітей, 17.40 Відчит, 18.00 Легка музика, 19.05 Всячина, 19.20 Рільн. комунікат, 19.30 Оповідання старого Матвія, 19.45 Прес. рад. денник, 20.00 Гендлева ораторія Юда Макавей, Спортові вістки, 23.00 Танк. музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Замісць квітів на могилу д-ра Володимира Сіменовича зложив У. Товариський Клюб у Шикаго 22 ам. дол. зібрані між членами й дарував їх Рідній Школі. Щиру подяку складає за цей дар **Головна Управа Рідної Школи.** 1418

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ГОСПОДИНЯ до управи домашнім господарством найде місце на приходстві. Письменні зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Гірська околиця“. 2—2

ГОДИННИКАРСЬКІ роботи виконує прецизійно й дешево Мандль, Коперника 14, проти кіна „Коперник“. 1197 9—10

КІМНАТА вигідна, гарна для одного або двох студентів з околиці ка[...]нік, вул. Голуба 11 а, II. двері 6. 1-2

ЧАСОПИСИ і закордонні журнали, Нова Реклама, тепер Шайнохи 3. 1—3

ІНТЕЛІГЕНТНА вдова, середніх літ, що розуміється добре на сіл. господарстві, варенню і шиттю прийме заняття за скромним гонораром. Зголошення: Адм. „Діла“ під „Зараз“. 1381 2—2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Т. БЕТТІНГ — Піяніна, гордість нашої продукції, „Дім Шопена“, Львів, Сикстуська 11. **Ціни значно знижені.** Спеціяльні умови сплачування ратами. 1083 1—1

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.